

Beroep, op 21 maart 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Procestaal: Duits)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 maart 2005 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. De March en S. Grünheid als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door formeel te weigeren op haar grondgebied op te treden tegen het gebruik van de benaming „Parmesan” („parmezaan”) bij de etikettering van producten die niet in overeenstemming zijn met het productdossier van de beschermde oorsprongsbenaming „Parmigiano Reggiano” en aldus het misbruik in de hand te werken van de reputatie die kenmerkend is voor het echte, in de gehele Gemeenschap beschermde product, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 13, lid 1, sub b, van verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen ⁽¹⁾;
2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat het op het Duitse grondgebied onder de benaming „Parmesan” („parmezaan”) in de handel brengen van kaas die niet in overeenstemming is met het productdossier van de benaming „Parmigiano Reggiano”, een schending vormt van artikel 13, lid 1, sub b, van verordening (EEG) nr. 2081/92, die de Duitse autoriteiten ambtshalve moeten verbieden.

Aangezien de benaming „Parmigiano Reggiano” sinds 1996 als beschermde oorsprongsbenaming is ingeschreven in het „Register van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen” en aldus in de gehele Gemeenschap is beschermd, moeten de lidstaten die benaming beschermen tegen elk misbruik, elke nabootsing of voorstelling, ook wanneer de werkelijke oorsprong van het product is aangegeven of wanneer het gaat om een vertaling van de beschermde benaming.

De Commissie stelt dat het begrip „Parmesan” een aan het Frans ontleende vertaling van de benaming „Parmigiano Reggiano” is. De begrippen „Parmesan” en „Parmigiano Reggiano” zijn synoniemen, die blijkens de ontstaansgeschiedenis van de beschermde benaming en de vermeldingen in talrijke naslagwerken, van 1516 tot heden, de in het desbetreffende oorsprongsgebied in Italië bereide kaas aanduiden. Als gevolg

van de inschrijving van de beschermde oorsprongsbenaming „Parmigiano Reggiano” genieten de geografische uitdrukkingen „Parmigiano” en „Reggiano” zowel afzonderlijk als samengesteld de bescherming van de Gemeenschap.

Er zijn geen goede redenen voor de door de Bondsrepubliek Duitsland voorgestane opvatting dat de uitdrukking „Parmigiano”, indien afzonderlijk gebruikt, wordt opgevat als soortnaam in de zin van artikel 3 van verordening (EEG) nr. 2081/92, waarbij voor de consument geen verband met een bepaald geografisch gebied bestaat.

Aangezien aldus het gebruik van de benaming „Parmesan” uitsluitend is voorbehouden aan de producenten uit het afgebakende gebied in Italië, die deze kazen moeten bereiden in overeenstemming met een bindend productdossier, is de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens artikel 13, lid 1, sub b, van verordening (EEG) nr. 2081/92 op haar rustende verplichtingen niet nagekomen, nu zij heeft geweigerd het onrechtmatig gebruik van de benaming „Parmesan” op Duits grondgebied te verbieden.

⁽¹⁾ PB L 208, blz. 1.

Beroep, op 23 maart 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 maart 2005 beroep ingesteld tegen de Italiaanse Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Recchia en M. Konstantinidis, leden van haar juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet alle maatregelen te nemen die nodig zijn, de krachtens de artikelen 4, 8 en 9 van richtlijn 75/442/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG ⁽²⁾, artikel 2, lid 1, van richtlijn 91/689/EEG ⁽³⁾ van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen, en artikel 14, sub a, b en c, van richtlijn 1999/31/EG ⁽⁴⁾ van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen, op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie heeft middels talrijke documenten kennis gekregen van het grote aantal illegaal en zonder overheidstoezicht functionerende stortplaatsen, waarvan enkele met gevaarlijke afvalstoffen, die op Italiaans grondgebied aanwezig zijn.

De Commissie is van mening dat de Italiaanse Republiek, voorzover zij de aanwezigheid van die stortplaatsen gedooft, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 4, 8 en 9 van richtlijn 75/442/EEG van de Raad betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG, en artikel 2, lid 1, van richtlijn 91/689/EEG van de Raad betreffende gevaarlijke afvalstoffen.

Met betrekking tot de op 16 juli 2001 bestaande stortplaatsen die een vergunning hadden dan wel op die datum reeds in gebruik waren, is het ontbreken van informatie over de aanpassingsplannen die de exploitanten van die stortplaatsen vóór 16 juli 2001 hadden moeten indienen, voor de Commissie aanleiding tot de conclusie dat die aanpassingsplannen, en de daarmee verband houdende vergunningen en eventuele maatregelen inzake sluiting van stortplaatsen die niet aan de vereisten van de richtlijn voldoen, niet bestaan.

De Commissie is derhalve van mening dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 14, sub a, b en c, van richtlijn 1999/31/EG van de Raad van betreffende het storten van afvalstoffen.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25/07/1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26/03/1991, blz. 32.

⁽³⁾ PB L 377 van 31/12/1991, blz. 20.

⁽⁴⁾ PB L 182 van 16/07/1999, blz. 1.

Beroep, op 24 maart 2005 ingesteld door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 maart 2005 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, vertegenwoordigd door C. Jackson als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. verordening (EG) nr. 2252/2004 van de Raad van 13 december 2004 betreffende normen voor de veiligheidskenmerken van en biometrische gegevens in door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten (¹), nietig te verklaren;
2. overeenkomstig artikel 231 EG te verklaren dat, na de nietigverklaring van de paspoortverordening en in afwachting van de vaststelling van nieuwe regelgeving ter zake, de bepalingen van deze verordening van kracht zullen blijven, behoudens voorzover zij ertoe leiden dat het Verenigd Koninkrijk van deelname aan de toepassing van de paspoortverordening wordt uitgesloten;
3. de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Het Verenigd Koninkrijk mocht niet deelnemen aan de vaststelling van verordening (EG) nr. 2252/2004 van de Raad van 13 december 2004 betreffende normen voor de veiligheidskenmerken van en biometrische gegevens in door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten (de paspoortverordening), ook al had het meegedeeld dat het dit wenste te doen volgens artikel 5 (1) van het Protocol tot opnemng van het Schengen-acquis in het kader van de Europese Unie (het Schengen-protocol), en artikel 3 (1) van het Protocol betreffende de positie van het Verenigd Koninkrijk en Ierland. De nietigverklaring van de paspoortverordening wordt gevorderd op grond dat de uitsluiting van het Verenigd Koninkrijk van de vaststelling daarvan, schending van een wezenlijk vormvoorschrift en/of schending van het Verdrag in de zin van artikel 230, lid 2, EG meebrengt.
2. Het Verenigd Koninkrijk betoogt primair dat de Raad, door het van de vaststelling van de paspoortverordening uit te sluiten, van een onjuiste uitlegging van de verhouding tussen artikel 5 en artikel 4 van het Schengen-protocol is uitgegaan. Het betoog luidt meer in het bijzonder als volgt:
 - (a) De uitlegging van de Raad volgens welke het bij artikel 5 van het Schengen-protocol verleende recht op deelname alleen van toepassing is op maatregelen die voortbouwen op bepalingen van het Schengenacquis waaraan het Verenigd Koninkrijk ingevolge een op basis van artikel 4 vastgesteld besluit van de Raad deelneemt, wordt tegengesproken door de structuur en bewoordingen van deze artikelen, door de aard zelf van het mechanisme van artikel 5 en door de bij de slotakte van het Verdrag van Amsterdam gevoegde verklaring inzake artikel 5.
 - (b) De uitlegging van de Raad van artikel 5 van het Schengen-protocol is niet noodzakelijk om nuttig effect te geven aan de in artikel 7 van het Protocol betreffende de positie van het Verenigd Koninkrijk en Ierland opgenomen regel. Deze uitlegging is evenmin vereist om de integriteit van het Schengen-acquis te behouden. Als middel om het acquis te vrijwaren zou de nadelige impact ervan op het Verenigd Koninkrijk uitgesproken onevenredig zijn.